

— Пое кое врѣме?

— Тѣкмо по два часѣтъ (по турски).

— Познавашъ ли го?

— Не, но го съжалихъ, защото бѣше голъ и окжсанъ.

— Какъ лъже сиромаха, каза Нечу прѣзрително.

— Какво, Нечо... който се дави въ морето и за сламка се хваща, пришъпна му съсѣдѣтъ му.

И баятъ се усмихна лукаво, като че улови една плитка лъжа. Той наздраво бѣше убѣденъ, че дрѣхата бѣше смъкната отъ гърба на самия докторъ. Това увѣряваше и караултъ.

— Кириакъ ефенди, дай книгитѣ.. а тия книги познавашъ ли ги?

Докторътъ видѣ единъ вѣстникъ „Независимостъ“ и една бунтовническа прокламация, печатана. Той отказа.

— Кой ти ги е турилъ тогава въ джоба?

— Казахъ ви, че дрѣхата си харизахъ другиму, може да сж негови.

Баятъ се пакъ ухили. Докторътъ чувствуваше, че тая работа зимаше лоша посока за него: искарвахъ го най-малеко въ сношение съ бунтовникъ.

Значи, снощниятъ непознатъ е билъ такъвъ! Камо да знаеше, той би прѣдпазилъ и него и себе си отъ бѣда.

— Повикайте ранения Османа! заповѣда баятъ.

Яви се заптие съ привързана отъ лакътятъ на горѣ ржка. Той сжщия бѣше дѣто смъкнѣ дрѣхата отъ плещитѣ на Краличтъ, въ който случай биде ударенъ отъ крушума на другаря си. Той бѣше увѣренъ, умишленно, или по заблуждение, че гонениятъ кумита го е ранилъ.